

Teine plaan

TÜTREKESEGA: Varsti kolmeaastaseks saav Elisabeth tunneb end jumalakojas nagu emagi väga koduselt. Helen on ka ise kasvanud üles religioosuses kodus, kus usk jumalasse oli ka nõukogude ajal au sees.

ütleb, et on küll koguduse liige, aga käib seal üsna vähe. «Inimesed kardavad, et kui sul on põhimõtted, siis sa justkui püüad seda propageerida.»

Tihti kardetakse, et usklik inimene üritab nii-öelda piibliga pähe lüüa. «Mulle tundub, et inimestel on sageli ebamugav kristlusest rääkida – see on täiesti loomulik. Seda teemat ei saagi igal ajal käsitleda. Selleks peab olema õige aeg ja koht. Inimestena oleme ju uudishimuli-

kud ning uurime ja püüame selgust saada, mis saab pärast surma ja mis elu meile toob,» arutleb naine. «Me puutume sünni ja surmaga kokku iga päev ja mõtleme, mis saab, kui sureme. Kas pärast maist elu üldse on midagi?» mõtiskleb Helen.

Valmistub surmaks iga päev

Praegusel hingedeajal surmast rääkides ütleb lauljanna, et tema valmistub selleks iga päev. «Me ei

tea, millal on meie aeg ära minna. Me ei tea, kuidas see tuleb, aga selleks peab iga päev valmis olema. Usun, et pärast surma on igavene elu ja me saame selle siis, kui oleme Jeesus Kristuse uuestisünni kaudu oma südamesse vastu võtnud,» selgitab ta.

Meie koht on jumala juures, teab Helen. «Ma ei usu, et inimesel on mitu elu ja ta hing tuleb tagasi teise inimesena maa peale. Usun piiblit ja seda, et meile on antud üks elu siin maa peal. Pärast on kohus ja jumal oma kriteeriumide järgi määrab, mis meist edasi saab.» Just seetõttu lauldakse hingedepäeval Jaani kirikus Mozarti reekviemi, mille tekst räägib nendest samadest igavestest väärtustest.

Kristlikud põhimõtted varakult elu

Nüüdisaegses ühiskonnas on palju minnalaskmist ja vaid tä-nasele elamist. «Usun, et keegi ei saa jumala juurde oma tegudest lähtuvalt,» sõnab Helen. «Me kõik oleme eksinud ja pattu teinud ning vajame jumalalt armu. Ka kristlased on inimesed ja eksivad, nii minagi. Aga me otsime andestust jumala ja inimeste käest. Jumala abiga püüame elada õiglaselt.»

Naine meenutab, et vana testamendi ajal polnud Jeesus veel inimeste patte lunastanud ja siis ohverdati jumalale inimese pattude eest loomi. «Nüüd pole seda enam vaja teha, sest Jeesus on selle hinna maksnud.»

Kristlust ei tuleks ooperilaulja meelest karta. «Lapsi ei tohi ära hirmutada. Kristlus ja usundiõpetus pole hirmsad. Kristlikke väärtusi tuleb õpetada uutele põlvkondadele juba varakult.» Heleni noorem laps õpib kristlikku lasteaias. See, et lasteaedades räägitakse esoteerikast, pole tema meelest õige. «See pole meie kultuuri osa. Selgeltnägemine ei käi meie kultuuriga kokku ja lapsi ei peaks selles vaimus õpetama.»

Jumal ei suru end peale, ta on väga delikaatne, usub naine. «Kergem on leida jumalat, kui oled noorem, mis muidugi ei välista, et jumala saab leida ka oma elu lõpul. Piibel räägib sellest, et jumal esitab inimesele kutse ja selleks on iga-

ühel oma aeg. Kui me seda inimesena eirame, vaibub kõik ...»

Helen mõistab, et religioon tekitab hirmu, sest me näeme ju sageli, kuidas inimesed panevad selle nimel pomme. «Minu arvates peaksime endale praegu eriti täpselt selgeks tegema, mida usume. Me ei tohiks käest lasta seda, et anonüümselt tulevad teise maailma usundid ja suruvad end meie lastele peale.»

Jumal on Heleni elus imesid teinud

Hingedepäev on lauljanna meelest kena igavikuline aeg, mil meenutada lahkunud vanavanemaid. «Tuleb võtta aega, et mõelda – meie elu pole igavene, see on üks hetk, piiratud aeg.» Igavik ja selle tähendus võiksid Heleni arvates

«Ma ei usu, et inimesel on mitu elu – on antud vaid üks.»

inimestel rohkem meeles olla. Siis jääks ehk ära nii mõnedki mõtlematud teod. Inimesed suudaksid end rohkem hinnata.

Ta usub palve jõusse. «Kui me tema poole palume, teeb ta imesid.» Naine on seda ka oma elus palju kordi näinud. «Olen kogenud tervenemisi ja muud head. Minu laste puhul töötab palve. Kui nad on olnud kõrges palavikus, olen palvetanud ja palavik on kadunud.»

Helen lisab, et loomulikult kasutab ta ka ravimeid. «Arstiteadus on suurepärase asi, aga vahel on meiditsiin võimetu aitama, siis saab ainult jumal üleloomulikult sekkuda.»

Viimane näide on tema äi, kellel diagnoositi kolm ja pool aastat tagasi vähk. «Ta oli koomas mitu kuud, arstid lootust ei andnud.» Heleni pere pöördus palvega koguduse poole. «Ma väga

usun kristlaste ühisesse palvesse, sellel on väga suur jõud. Kogudusse kuulumine on nagu topeltkaitse. Me palvetasime ja ta tuli sellest välja.»

Ise ütles mees pärast paranemist, et tal on tunne, justkui oleks jumal talle lisa-aega kinkinud. Täpselt nii läkski. «Meile sündis tütreke, ta nägi oma lapselast ja sai temaga koos aega veeta. See oli jumala kingitus.» Heleni äi lahkus meie seast sel sügisel, mõni nädal enne intervjuud. «Olen selles peres olnud kakskümmend aastat ja tunnen, et olen justkui oma teise isa kaotanud. Minus on koos kaks tunnet: lein, et mu lähedane on läinud, samas teadmine, et ta on jumala juures ja tal on seal hea.» Lauljanna ütleb, et tema sees on valu ja rõõm, aga rahu sellest, et isa Peetriga on kõik hästi.

Tundmatu maailmaga ei tasu flirtida

Helen on seda meelt, et uske ei tohi omavahel segada. Kõik kaardid, ennustamised ja muu on naise meelest jumala poolt keelatud. Surnute hingede väljakutumine on patt. Igasugune ennustamine on väär ja seda ei peaks kirikuga segama. «Inimesed, kes teavad vaimsest maailmast vähe, peaksid olema eriti ettevaatlikud. Nende teemadega ei tasu flirtida. See on